

Grafit, a vakvezető kutya blogja 18. rész #grafitblog

Kedves Olvasóim!

Íme, itt egy újabb szerda, s ki hinné, hogy már március utolsó napjaihoz érkeztünk? Ahogy öregszik az ember is, kutya is, egyre jobban érezhető az idő múlása. No de jövök nektek ismét mesélnivalóval, nem is akármilyenekkel!

Ahogy a minap töprengtem magamban, eszembe jutott, hogy egy-két nagyon vicces esetet nem hagyhatok ki történeteim sorából.

Történt egyszer, hogy gazdimmal dolgoztunk valahol, s úgy esett, hogy neki mosdóra volt szüksége. Bementünk tehát, engem szépen lefektetett, hogy várjak rá, míg dolgait elintézi. Ehhez gyorsan hozzátenném, hogy bár mindig nagyon örülünk, ha szóltok hozzánk, de nekünk nagyon szigorúan ott kell várjuk a gazdit ahol hagyott bennünket, tehát bármennyire is szeretnétek kedveskedni nekünk, de ne csaljatok odébb étellel, itallal, simivel stb mert ez nekünk olyan szabályszegés ha arrébb megyünk, mintha mondjuk ti egy olyan utcába hajtotok be az autókkal, ahol ki van téve a „behajtani tilos” tábla. A vizsgánk egyik nagyon fontos alappilléret képezte, hogy tudjunk helyben maradni.

No de a történetemet folytatván, szóval én szépen vártam a gazdimat, mikor is egy vendég kiszólt egy másik helyiségből: „Jól hallom, hogy ide meg egy kutyát hoztak be!” Hangjában érződött a megbotráncozás. Azonnal védelmemre keltek, hogy én vakvezető eb vagyok ám, s gazdimat követhetem mindenhová, mikor a hölgy a következőket mondta: „Ja úgy, én meg azt hittem, hogy a kutyát is azért hozták be, hogy a dolgát elvégezze!” No ezen meg én botráncoltam meg úgy, hogy jobb is, hogy feküdtem mert biztos, hogy a padlóra szédültem volna...

Hmmm... azért ne haragudjatok, én inkább maradnék a természetes kutya WC-nél, hisz előtte még az épp aktuális leveleket is el tudom olvasni orrocskámmal, s különben is ne is haragudjatok, de vannak furcsa különcségeitek, s még fizettek is érte sok helyen, no mindegy, a lényeg, hogy nem, nem azért mentem be a gazdámmal, hanem csak mint az árnyéka ugye, aki soha nem maradna el tőle.

Másik vicces történet, amikor szegény gazdimat szedték le mind a tíz körmérőll, hogy hogyan képzelet, hogy két vakvezetőkutyával is közlekedik, mikor milyen sokan várnak kutyára, s neki meg kettő is lehet? Egyszer ugyan is úgy alakult, hogy Bogica már nyugdíjas volt ugye, de attól még őt is vittük, amikor kirándultunk, vagy vendégségbe voltunk hivatalosak, Ő csak akkor maradt itthon mikor mi dolgozni mentünk.

Egyik alkalommal Pestre utaztunk vonattal, mentünk Lorát látogatni, aki amint korábban írtam Bogi barátnője volt, s a gazdik is nagyon jó barátosnák a mai napig. No olyankor az úgy volt, hogy én vezettem mindkettejüket, a gazdi fogta az én hámat, Bogi pórázát is hozzáfogva, így aztán én voltam középen, s mondhatom, hogy igen nagy feladat volt a két zsémbes boszorkányra figyelni. A vonatra szépen felszálltunk, s akkor történt az, hogy

elővették a gazdit, hogy mi az, hogy két kutyával megy, mikor a másik látássérültnek meg milyen sokat kell várnia arra, hogy egy ilyen okos ebje legyen. Gazdi próbálta elmagyarázni, hogy Bogi már nyugdíjas, s élete végéig velünk marad, de nem aratott túl nagy sikert a meséje.:-)

Tudjátok úgy van ez a nyugdíjba vonuló vakvezető kutyákkal, hogy az a gazdi, akinek lehetősége van rá, meg tudja tartani őt élete végéig. Van persze olyan élethelyzet is, amikor családtaghoz, ismerőshöz, barátához, stb. kerül. Nyugdíjba akkor vonul egy kutya, ha már egészségi állapota nem engedi meg, hogy gazdájával együtt tudjon dolgozni. Mi nagyon szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ennél a mi nevetlen gazdinknál tudunk maradni életünk végéig.

El is rohant az idő, utána kell néznem, hogy mi újság a kertben, ezért most elköszönök.

Mindenkinek kívánok Napsütéses, vidám napokat!

Jövő héten találkozunk!

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit

